

Nemoc jako nevědomý proces zasvěcení

Michaela Glöckler

Zde jmenované texty a motivy rafaelské moudrosti mají jedno společné: popis merkuriální dynamiky, která horní síly (život mimo- tělesného poznávání) převádí do působnosti dolních sil (do světů nevědomého života látkové výměny), a obráceně. Proto je tato dynamika působení identická také s dramatičností prahu, která vládne mezi smyslovým a nadsmyslovým světem. Ukazuje, že nemoc může vzniknout tak, že člověk na této hranici, na tomto prahu do duchovního světa, ztrácí po tělesné, duševní nebo duchovní stránce — ať je to již způsobeno čímkoli — správnou orientaci. Ovšem rozhodujícím přitom je, že nemoc v tomto kontextu není označována za poskvrnu, chybu nebo omyl. Spíše se jako smysl nemoci jeví už to, že vznikla, protože v ní spočívá — i když bolestná — náprava a s ní i léčba. Nemoc se v tomto - spirituálním - kontextu jeví jako dobro, jež v těle nebo v duši člověka vytváří místo, kde se může uskutečnit nezbytné vyrovnání osudu. Jeví se jako něco, co člověk ve svém životě očividně potřebuje „ke svému zdaru“, čím projít chce, ale nemohl tím projít, respektive se tomu naučit cestou zdraví „na pravém místě a v pravý čas“. Nyní mu jeho osobní osud, osud společenství nebo celého lidsva dává možnost, aby tím, co je třeba, prošel cestou nemoci, tím toho ale také „dosáhl“ — sice nikoli vědomě, cestou poznání inspirovanou Michaellem, nýbrž nevědomě, prostřednictvím bolesti a utrpení, doprovázen Rafaelem.

Rudolf Steiner si při přípravě na kurz pro studenty lékařství a mladé lékaře do svého notesu zapsal:

Na prahu v sebe navzájem
proudí jako mámení
temno smyslů a jas ducha
Nemoc je tohoto mámení obrazem
V nemoci žije strážce;
setkání v duchu vědomé
setkání v těle nevědomé.